

брѣга; когато очакваната плячка се появявала на брѣга, започвала работата на другата група лисици: тя се спирала на постъ и внимателно разглеждаше околността. Щомъ се появявалъ отдалечъ нѣкой отъ пжтешественицитѣ, лисицитѣ — часовои веднага обаждали това на своитѣ другари, и тѣ бърже избѣгвали, като отвличали и плячката, ако това било по силитѣ имъ. Лисицитѣ забелязвали хората отдалечъ; пжтешественицитѣ пъкъ трѣбвало почти да стъпчатъ бѣлитѣ лисици, за да ги отличатъ отъ снѣжнитѣ прѣспи.

Случвало се, плячката да е много голѣма: морето изхвърляло напимѣръ трупа на мечка. Тогава лисицитѣ я закопавали, заривали я въ снѣга и то така, че да нѣма никаква възможность да се намѣри: на брѣга не оставяли никакви следи отъ току-що свършената работа.

Гладътъ приучилъ лисицитѣ на извънредна смѣлость и хитрина. „Хитростта на севернитѣ лисици, — пише Щелеръ, — надминава дори тази на маймунитѣ; тѣ се вмѣкваха и дене и ноще въ нашитѣ жилища, крадейки торби, обувки, чорапи, — всичко до ножоветѣ и дървата за горене включително. Тѣ тъй умѣло вадѣха изъ бѣчвитѣ парчета месо, че дори въ първо време ние не подозирахме това. Ако ни се случеше да окачимъ навънъ нѣкое заклано животно, лисицитѣ понѣкога ни го отмѣкваха предъ очитѣ, та ние ги убивахме съ ножове. Кждето и да скривахме дивеча, колкото и да затрупвахме това мѣсто съ камъни, лисицитѣ проникваха навредъ и, като си помагаха една на друга, разваляха онова, което бѣхме направили. Опитвахме се да окачваме хранителнитѣ си припаси на стълбъ, но хитритѣ животни или подкопаваха основата на